

Малкиятъ Били

(Истинска случка)

Малкиятъ Били Веткогъ, свитъ на кълбо въ дъното на студеното купе, което изминаваше километръ следъ километръ по необитаемата Невадска равнина, не искаше и да знае за силната снѣжна вихрушка, защото, уморенъ отъ дълъгъ пътъ, бѣше заспалъ.

Той бѣ хубаво петгсдишно момченце, съ кестеняви кждрави коси, дълги меки рѣсници на очитѣ, приятна малка устица, която младата, любяща го майка бѣше научила да се усмихва добродушно и да говори само истината.

То бѣше изминало повече отъ 50 километра въ буря и студъ, отивайки при баща си, когото почти не помнѣше. Макаръ да приближаваха града, сънътъ надви на очитѣ му и то заспа въ купето.

Отвънъ на седалището седѣше коларътъ Блеръ, сгушилъ се въ палтото си, което слабо го защищаваше отъ студа. Тѣлото му се бѣше вдървило, главата му бѣ увиснала на гърдитѣ, защото вихрушката го биеше право въ лицето. Дветѣ кончета непрекъснато, макаръ и съ мъжа, продължаваха да каратъ колата къмъ Виверситъ, до чийто рудници имаше още 12 километра, които се виждаха на пътниците безкрайни.

Кончетата, коларътъ и малкиятъ Били преминаваха голѣмата пуста равнина, по която бѣснѣше снѣжната буря.